

opusdei.org

Predikan av Opus Deis prelat den 10 oktober

Predikan av Opus Deis prelat vid sista tacksägelsemässan efter Josemaría Escrivás helgonförklaring. Ceremonin ägde rum i den romerska basilikan Sankt Eugenio den 10 oktober på eftermiddagen.

2003-08-09

**Rom, Sant' Eugenio-basilika, den
10 oktober 2002**

Dessa oförglömliga dagar kring den helige Josemarías helgonförklaring tar snart slut. Om en stund kommer hans vördnadsvärda kvarlevor, som under åtta dagar varit utställda för de trognas vördnad i denna basilika, att flyttas tillbaka till prelatskyrkan Santa Maria della Pace. Snart börjar förskingringen – för många började den redan strax efter helgonförklaringen – och alla kommer vi att återvända till våra vanliga göromål: till det vanliga livet som är platsen där vår strävan för att uppnå helighet utspelar sig.

Låt oss ställa frågan: Vilken föresats kan vi fatta som en frukt av dessa dagar som vi tillbringat i Rom, under vilka vi har fått uppleva Kyrkans underbara universalitet och universaliteten i denna lilla del av Kyrkan som Opus Dei är? Hur bör mitt liv utformas från och med nu? Vad kan jag säga på den helige Josemarías vägnar till dem som inte

kunde närvara vid
helgonförklaringen trots att de var
andligen mycket närvarande under
dessa dagar?

Om det vore jag som talade till dem,
så skulle jag påminna dem om vår
käre fader Álvaros ord för tio år
sedan under en av de sista
tacksägelsemässorna med anledning
av vår Faders saligförklaring. Han
sade då – och jag gör hans ord till
mina egna – att nu började ”en ny
etapp i Opus Deis liv (...), i livet hos
var och en av dess medlemmar. En
ny etapp som borde kännetecknas av
en ännu djupare kärlek till Gud, en
ännu ihärdigare apostolisk iver, ett
ännu frikostigare arbete i Kyrkans
och hela mänsklighetens tjänst. En
etapp, alltså, av ännu större trohet
mot den anda av helgelse mitt i
världen som vår grundare lämnade
oss i arv” (Predikan vid
tacksägelsemässan med anledning av
Josemaría Escrivás saligförklaring,

21/5 1992). Med andra ord: det gäller att dagligen sträva efter personlig omvändelse.

Jag vill gärna kort kommentera dessa tre punkter. Jag ber Herren om att han skall inpränta dem djupt i våra hjärtan och att han skall hjälpa oss att omsätta dem i praktiken.

Djupare kärlek till Gud. Som en förberedelse för denna händelse har vi under flera månader ansträngt oss att omvända oss varje dag. Hur många gånger har vi inte enträget bett om denna nåd genom den helige Josemaría Escrivás förbön! Vi är medvetna om att helgelsens väg utstakas av upprepade omvändelser. Omvändelsen består inte enbart i att omfatta den sanna tron eller i att ta avstånd från synden för att ge plats åt nåden. Att leva i vänskap med Gud är givetvis en oundgänglig förutsättning för att uppnå förtrolighet med honom. Men det

räcker inte: det är nödvändigt att – så som vår Fader gjorde – växa i denna förtrolighet, att alltmer identifiera sig med Kristus ända tills den stund kommer då var och en av oss kan utropa med Paulus: *vivo autem, iam non ego, vivit vero in me Christus* (Gal 2:20), det är inte jag som lever, utan Kristus lever i mig, eftersom jag i varje ögonblick försöker att troget följa i de spår som Herren lämnade under sin vandring här på jorden. ”Nöj dig aldrig med det som du är – påminner jag dig med den helige Augustinus' ord – om du önskar bli det som du ännu inte är. Ty när du kände dig nöjd, stannade du upp. Säger du: Det räcker! så är du dödens. Väx ständigt, bli ständigt bättre, gå ständigt framåt” (Sermo 169: 18).

Under pilgrimsfärden mot himlen är det oundgängligt att ständigt försöka bli bättre genom att samverka med den helige Ande i helgelsens verk.

Detta uppnår man genom att gång på gång på gång omvända sig, oftast i små men konkreta och återkommande punkter: ett slags steg som själen går på sin väg till Gud. Det är därför lämpligt att vi, som en frukt av dessa dagar, på djupet förnyar vår iver att förverkliga budskapet från den som Herren – då han lät honom se Opus Dei – kallade till att vara härold och mästare för allas kallelse till helighet och apostolat i vardagslivet. I enlighet med Kyrkans uppmaning i Mässans kollekthön, låt oss be Gud Fadern, genom denne helige prästs förbön, *att vi troget utför vårt arbete i Kristi anda så att vi alltmer formas till din Sons avbild* (Mässa till den helige Josemarías ära, kollekthön). Vi ber dig, Herre, att alla vi kristna må tränga in på djupet i betydelsen av vårt gudomliga barnskap, att vi gör det lika ivrigt och med så mycket frukt som den helige Josemaría

gjorde tack vare sitt trogna svar på Tröstarens drivkraft.

Trots vår personliga ringhet är vårt hopp fast: Gud Fadern är fast besluten att föra oss fram till kärlekens fullbordan i Kristus genom den helige Ande. Ja, alla som leds av anden från Gud är Guds söner. Ni har inte fått en ande som gör er till slavar så att ni måste leva i fruktan igen; ni har fått en ande som ger söners rätt så att vi kan ropa: ”Abba! Fader!” Anden själv vittnar tillsammans med vår ande om att vi är Guds barn. Men är vi barn, så är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi delar hans lidande för att också dela hans härlighet (Rom 8:14-17).

Föresatsen att älska Gud mera, att helt och fullt identifiera oss med Jesus Kristus, att besvara den helige Andes verkan i oss, bör leda till en **ihärdigare apostolisk iver**, i

enlighet med liturgins uppmaning att be om att *vi tillsammans med den allraheligaste Jungfrun Maria med brinnande kärlek må tjäna Guds frälsningsarbete* (Mässa till den helige Josemarías ära, kollektbön).

Ni står i begrepp att återvända till era länder, till era hem, till era arbeten. Gör det fast beslutna att bli de redskap som Herren vill använda sig av för att sprida sitt ord och sin nåd över jorden. Se er omkring i er omgivning, i den yrkes-, samhälls- och familjekrets ni lever i: ni kommer att upptäcka många människor – döttrar och söner till Gud! – som inte uppskattar tillräckligt högt vare sig den upphöjda värdighet de fick genom dopet eller den storartade kallelse genom vilken Herren inbjuder dem att delta i hans eget liv. Kanske har ingen talat med dem om Gud, eller på ett lämpligt sätt delgivit dem den glada nyheten att de är bestämda till

Lyckan med stort L, till den eviga lyckan som alla mänskliga varelser traktar efter, och som vår tillvaro här nere inte kan ge oss.

Vi bör väcka dem ur deras dvala, öppna deras ögon med vårt livs exempel och med våra uppmuntrande ord, och på så sätt föra dem närmare Jesus. Vi räknar med den mäktiga hjälpen från Jungfru Maria och den helige Josef, från skyddsänglarna, från den helige Josemaría och från alla Guds heliga. Vi är inte bättre än människorna omkring oss, men Herren har i sin oändliga barmhärtighet sökt upp oss, och han uppmanar oss att gå våra medmänniskor till mötes på jordens alla vägar och vägkorsningar.

Miraklet i dagens evangelium kommer att upprepas: apostlarna lydde Kristi befallning och *drog ihop en väldig mängd fisk. Näten var nära att brista* (Luk 5:6). Med Opus Deis

grundares ord, kan också vi ”minnas vår ringhet och våra många felsteg till följd av vårt högmod. Och sedan kan vi inför Guds majestät, inför Kristus fiskaren, bekänna tillsammans med Petrus: *Herre, jag är en stackars syndare* (jfr Luk 5:8). Då kommer Jesus Kristus att än en gång rikta till dig och mig, såsom tidigare till Simon Petrus, den inbjudan vi fick för länge sedan: *Från denna stund skall du fånga människor* (Luk 5:10), du får en befallning från Gud, ett gudomligt uppdrag, en gudomlig genomslagskraft” (Anteckningar från en betraktelse, 3/11 1955).

Vår iver att bli heliga och verka apostoliskt har ett enda mål: Guds ära och människornas frälsning. Eller, som fader Álvaro uttryckte det för tio år sedan: **ett ännu frikostigare arbete i Kyrkans och hela mänsklighetens tjänst.** Låt oss dock aldrig glömma att vi inte kan

tjäna dem som väntar på oss om vi inte dagligen bryr oss ivrigt om de människor som vi lever tillsammans med. Under sitt liv på jorden hade den helige Josemaría inte någon annan målsättning än att tjäna Gud, Kyrkan, påven och alla människor. Han följde Mästarens exempel, *som inte kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många* (Matt 20:28). Denne helige präst älskade människorna och han brydde sig med en finkänslig kärlek om dem som befann sig närmast honom.

Vår Fader var allas tjänare, men fick särskild glädje i att som en son tjäna Kyrkan och påven. Han skrev: ”Betänk alltid att, efter Gud och vår moder den heliga Jungfrun, är påven främst i rang när det gäller kärlek och myndighet. Därför säger jag gång på gång: *Tack, min Gud, för den kärlek till påven som du har inpräntat i mitt hjärta*” (Brev 9/1 1932, nr. 20).

Låt oss försöka efterlikna denna kärlek och vördnad för påven. Hans ställning som Kristi ställföreträdare, som *den ljuve Kristus på jorden*, är ett mer än tillräckligt skäl för att helhjärtat känna oss förenade med påven. Det är ju vår äkta plikt som barn. Dessutom är det självklart att vi vill visa vår tacksamhet mot Johannes Paulus II för att han har varit Guds redskap för att helgonförklara vår Fader. Låt oss därför frambära till Gud, för påven och hans intentioner, mycket bön, rikligt med offer och ett yrkesarbete genomfört med andlig och mänsklig fullkomlighet.

Med vår Faders ord säger jag till er: Tänk på påven framför allt ”när arbetets hårda villkor kanske påminner er om att ert liv är en tjänst. Att tjäna av kärlek är något underbart och fyller själen med inre frid även om det inte saknas bekymmer” (Brev 31/5 1943, nr. 11).

Följer vi dessa råd, så kommer vi att med säkerhet och *glädje vandra vår kallelsets väg* (Mässa till den helige Josemarías ära, bön efter kommunionen).

Låt oss anförtro dessa föresatser åt den heliga Jungfrun, Kyrkans moder. Tillsammans med sin brudgum, den helige Josef, som vi vördar så mycket, och med de heliga skyddsänglarna och alla helgon, särskilt den helige Josemaría Escrivá, kommer hon att frambära våra önskemål till den heliga Treenigheten, som i sin tur kommer att välvilligt ta emot dem, bekräfta dem och ge oss nåden att troget uppfylla dem. Amen.